

Het feest van de eeuw

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

Supernova
In een ander leven
Daisy Jones & The Six
De zeven echtgenoten van Evelyn Hugo

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Taylor Jenkins Reid

Het feest van de eeuw

Vertaald uit het Engels
door Marja Borg

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5488 5

© 2021 Rabbit Reid, Inc.

© 2022 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Marja Borg

Oorspronkelijke titel *Malibu Rising*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © laughingmango/E+/Getty Images

Foto auteur © Deborah Feingold

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Malibu vat vlam.

Dat gebeurt nu eenmaal af en toe.

Het vlakke land van het Midden-Westen wordt geteisterd door tornado's. Het diepe zuiden van Amerika overstroomt. In de Golf van Mexico razen orkanen.

En Californië brandt.

Het land vatte vlam in 500 voor Christus toen het werd bewoond door de Chumash. Het vatte vlam in de zeventiende eeuw toen Spaanse kolonisten het gebied opeisten. Het vatte vlam op 4 december 1903 toen Frederick en May Rindge het stuk land bezaten dat nu Malibu wordt genoemd. De vlammen maakten zich meester van een bijna vijftig kilometer lange kuststrook en verwoestten hun victoriaanse strandhuis.

Malibu vatte vlam in 1917 en 1929, lang nadat de eerste filmsterren zich er hadden gevestigd. Het vatte vlam in 1956 en 1958 toen de surfers en zonzonbidsters de kust beetje bij beetje overspoelden. Het vatte vlam in 1970 en 1978, nadat de hippies zich in de canyons hadden gevestigd.

Het vatte vlam in 1982 en 1985, in 1993 en 1996, in 2003 en 2007, en in 2018. En tussendoor ook nog.

Want het hoort bij Malibu om te branden.

Tegenwoordig staat aan de stadsgrens van Malibu een bord met daarop de tekst: MALIBU, 27 MILES OF SCENIC BEAUTY. De langgerekte, smalle gemeente – die zich uitstrekt langs een kuststrook van bijna vijftig kilometer – bestaat uit oceaen en bergen, gescheiden door een tweebaansweg die de Pacific Coast Highway heet, oftewel de PCH.

Ten westen van de PCH nestelen stranden zich tegen de kristalheldere blauwe golven van de Stille Oceaan aan. Op veel stukken langs de kust staan strandhuizen hutjemutje langs de autoweg, smal en hoog, met elkaar wedijverend om het uitzicht. De kust is er ruig en rotsig. De golven zijn kort en helder. De lucht is zilt.

Meteen ten oosten van de PCH beginnen de oneindige, dorre bergen. Ze domineren de horizon, grijsgroen en donkerbruin, gevormd door kale struiken, woeste bomen en broos kreupelhout.

Dit is droog land. Een tondeldoos. Gezegend en vervloekt door een bries.

De plaatselijke Santa Ana-winden snellen zich door de bergen en valleien vanuit het binnenland naar de kust, heet en sterk. Volgens de overlevering zijn ze de bringers van chaos en ordeloosheid. Maar ze zijn in feite een brandversneller.

Een klein vonkje in het droge woestijnhout kan uitgroeien tot een vuurzee en oplaaien tot feloranje en rode vlammen. Ze verslinden het land en stoten zwarte rookwolken uit die de hemel overvallen en de zon tot kilometers ver verduisteren, met as als dwarrelende sneeuw.

Habitats – kreupelhout en struiken en bomen – en woningen – houten huizen en villa's en bungalows, ranches en wijngaarden en boerderijen – gaan in rook op en wat resteert is verschroeide aarde.

Maar dat land verjongt zich weer, klaar voor iets nieuws.

Vernietiging. En vernieuwing, herrijzend uit de as. Het verhaal van vuur.

De Malibu-brand van 1983 begon niet in de droge heuvels maar aan de kust.

Hij begon aan 28150 Cliffside Drive, op zaterdag 27 augustus – bij

Nina Riva thuis – tijdens een van de beruchtste feesten uit de geschiedenis van Los Angeles.

Ergens rond middernacht liep het jaarlijkse festijn compleet uit de hand.

Tegen zeven uur 's ochtends was de kuststrook van Malibu in vlammen gehuld.

Want net zoals het bij Malibu hoort om te branden, hoorde het bij een bepaald persoon om een brand aan te steken en dan weg te lopen.

Zaterdag 27 augustus 1983

Deel één

**VAN ZEVEN UUR 'S OCHTENDS
TOT ZEVEN UUR 'S AVONDS**

Zeven uur 's ochtends

Nina Riva werd wakker zonder haar ogen zelfs maar te openen.

Haar bewustzijn kwam druppelsgewijs tot haar, alsof het haar niet wilde laten schrikken van de ochtend. Ze lag in bed te dromen over haar surfplank onder haar borst in het water toen de werkelijkheid tot haar doordrong: dat er over twaalf uur honderden mensen haar huis zouden overspoelen. En terwijl ze ontwaakte drong opnieuw tot haar door dat al die mensen die vanavond hun opwachting zouden maken, stuk voor stuk wisten wat voor schande haar was aangedaan.

Ze beklagde zichzelf zonder zelfs maar door de gordijnen van haar wimpers te turen.

Als ze haar best deed kon ze de oceaan beneden tegen het klif horen beuken, heel in de verte.

Ze had altijd gedacht dat ze een huis zou kopen dat leek op het huis waarin zij en haar broers en zusje waren opgegroeid aan Old Malibu Road. Een sjofel strandhuis, vlak naast de PCH, gebouwd op palen en zich uitstrekkend tot over het water. Ze bewaarde fijne herinneringen aan opspattend zeewater tegen de ramen, aan half verrot hout en roestig metaal dat de vloer onder haar voeten ondersteunde. Ze wilde op haar terras staan, naar beneden kijken en dan het hoogwater zien, de golven luid onder haar uiteen horen spatten.

Maar Brandon had op een klif willen wonen.

En daarom had hij deze villa van glas en beton voor hen gekocht in de enclave van Point Dume, vijftien meter boven de kust met een steile afdaling via een trap langs de rotsen naar de brekende golven.

Nina deed haar best om het geluid van het water te horen zonder haar ogen open te doen. Waarom zou ze? Er viel niets te zien voor haar.

Brandon lag niet bij haar in bed. Brandon was niet thuis. Brandon was zelfs niet in Malibu. Hij was in het Beverly Hills Hotel met zijn roze muren en groene palmen. Hij lag – dat was het meest aannemelijk op dit vroege tijdstip – te slapen met Carrie Soto in zijn armen. Wanneer hij wakker werd zou hij waarschijnlijk met zijn grote poot van een hand haar haar wegstrijken en haar in haar hals kussen. En dan zouden ze waarschijnlijk gaan pakken voor de U.S. Open.

Bah.

Nina haatte Carrie Soto niet omdat ze haar echtgenoot had gestolen, want echtgenoten kunnen niet gestolen worden. Carrie Soto was geen dief; Brandon Randall was een verrader.

Hij was de reden dat Nina Riva op de cover stond van het blad *Now This* van 22 augustus met als kop: NINA'S GROTE VERDRIET: IN DE STEEK GELATEN DOOR DE ANDERE HELFT VAN AMERIKA'S GOUDEN KOPPEL.

Er was een heel artikel gewijd aan het feit dat haar tennispro-echtgenoot haar publiekelijk had verlaten voor zijn tennispro-minnares.

Maar de coverfoto was wel flatteus geweest. Ze hadden gekozen voor een van de foto's van haar badmodeshoot op de Maldiven, eerder dat jaar. Ze droeg een hoog opgesneden fuchsiaroze bikini. Haar donkerbruine ogen en dikke wenkbrauwen werden omlijst door haar lange bruine haar, opgelicht door de zon, een beetje vochtig en met nog vaag een krul erin. En dan waren er ook nog haar beroemde lippen. Een volle onderlip met daarboven haar smallere bovenlip – de Riva-lippen, zoals ze werden genoemd sinds ze beroemd waren gemaakt door haar vader Mick.

Op de oorspronkelijke foto hield ze haar surfplank vast; haar geelzwart-witte Town & Country 6'2"-thruster. Voor de cover hadden ze die eruit geknipt. Maar dat was ze inmiddels wel gewend.

In het blad zelf stond een foto van Nina op het parkeerterrein van een Ralphs-supermarkt van drie weken eerder. Nina droeg daarop een witte bikini met daaroverheen een gebloemd zomerjurkje. Ze rookte een Virginia Slims en droeg een sixpack Tab. Als je goed keek, kon je zien dat ze had gehuild.

Daarnaast hadden ze een foto geplaatst van haar vader, ergens halverwege de jaren zestig. Hij was lang, donker en aantrekkelijk en droeg een zwemshort, een hawaïshirt en sandalen; hij stond voor Trancas Market een Marlboro te roken en had een tas boodschappen bij zich. Boven de foto's stond de tekst: DE APPEL VALT NIET VER VAN DE RIVA-BOOM.

Op de cover hadden ze Nina afgebeeld als de gedumpte vrouw van een beroemde man, en binnenin als de dochter van een beroemde man. Steeds als ze daaraan dacht, klemde ze haar kaken op elkaar.

Eindelijk opende ze haar ogen en keek naar haar plafond. Toen stond ze op, naakt op een slipje na. Ze liep de betonnen trap af, de betegelde keuken in en schoof de glazen deur open die uitkwam op het terras aan de achterkant van het huis.

Ze ademde de zoute lucht in.

Het was die ochtend nog niet zo warm; de bries, die alle kuststadjes aandeed, was afluïdig. Toen Nina het volmaakt gemaaid gazon op liep voelde ze de wind op haar rug en de scherpe randjes van het gras tussen haar tenen. Ze liep tot de rand van het klif.

Ze keek naar de horizon. De oceaan was inktblauw. De zon was ongeveer een uur geleden opgekomen. Boven de zee daalden en stegen krijsende meeuwen.

Nina zag dat de golven goed waren; een duidelijke deining in de richting van Little Dume. Ze keek naar de aanzwellende golven en zag ze ongebruikt weer afnemen. Het was gewoon zonde. Die golven die helemaal in hun eentje het breekpunt bereikten zonder dat iemand ervan profiteerde.

Zij zou het doen.

Ze zou zich door de oceaan laten helen zoals ze altijd al had gedaan.

Ze mocht dan in een huis zijn dat ze zelf nooit zou hebben uitgeko-

zen, ze mocht dan in de steek zijn gelaten door een man van wie ze niet eens meer wist waarom ze met hem was getrouwd, maar de Stille Oceaan was van haar. Malibu was haar thuis.

Wat Brandon nooit had begrepen was dat het fijne van in Malibu wonen niet de luxe was, maar de ruige natuur.

Het Malibu uit Nina's jeugd was meer plattelands dan stads geweest, met de heuvels vol zandpaden en bescheiden houten huizen.

Wat Nina zo leuk vond aan haar geboorteplek was dat de mieren er over je aanrecht liepen en dat de pelikanen soms op de rand van je terras scheten. Langs de onverharde wegen lagen grote drollen van de paarden waarop burens naar de markt reden.

Nina had haar hele leven op dit smalle stukje kust gewoond en wist dat ze veranderingen niet kon tegenhouden. Ze had eenvoudige ranches zien veranderen in wijken voor de middenklasse. En nu werd het een gebied vol veel te grote villa's langs het strand. Maar met deze prachtige vergezichten was het slechts een kwestie van tijd geweest voordat de steenrijken zich er zouden vestigen.

De enige echte verrassing was dat Nina met een van die rijken was getrouwd. En nu was ze dus de bezitter van dit kleine stukje aarde, of ze dat nu leuk vond of niet.

Zo meteen zou ze zich omdraaien en weer naar binnen gaan. Ze zou haar badpak aantrekken en meteen weer terugkeren naar deze plek, waar ze naar beneden zou gaan en haar surfplank uit de strandhut zou pakken.

Maar op dit moment dacht ze alleen maar aan het feest van die avond, wanneer ze al die mensen onder ogen moest komen die wisten dat haar man haar in de steek had gelaten. Ze verroerde zich niet. Ze was er nog niet aan toe om zich om te draaien.

In plaats daarvan bleef Nina Riva aan de rand van het klif staan dat ze nooit had gewild en keek naar het water waar ze dichterbij zou willen zijn, en voor het eerst in haar kalme leven schreeuwde ze het uit in de wind.

‘Blijf zitten.’ Jay Riva stapte uit zijn jeep, sprong over het anderhalve meter hoge hek heen, liep over de oprijlaan van grind naar het huis van zijn oudere zus en klopte aan.

Geen reactie.

‘Nina!’ riep hij. ‘Ben je al op?’

De familiegejkenis was opvallend. Hij was lang en slank net als zij, maar eerder krachtig dan mager. Zijn bruine ogen, lange wimpers en korte warrige bruine haar verleenden hem een vanzelfsprekende aantrekkelijkheid. Met zijn surfbroek, vale T-shirt, zonnebril en teenslipers zag hij eruit als wie hij was: een wedstrijdsurfer.

Hij klopte nog een keer aan, ietwat luider. Nog steeds niets.

Hij had zin om op de deur te blijven kloppen tot Nina uit bed kwam. Want hij wist dat ze uiteindelijk wel zou opendoen. Maar dit was niet het moment om lullig tegen Nina te doen en daarom draaide hij zich om, schoof zijn Wayfarer weer op zijn neus en liep terug naar zijn CJ-8.

‘We zullen het vanochtend met zijn tweetjes moeten doen,’ zei hij.

‘Misschien moeten we haar wakker maken,’ zei Kit. ‘Ze wil deze golven vast niet missen.’

De kleine Kit. Jay startte de auto en begon te keren, erop lettend dat hun planken achterin niet verschoven. ‘Ze kijkt naar hetzelfde weerbericht als wij,’ zei hij. ‘Ze weet dat er deining is. Ze kan wel voor zichzelf zorgen.’

Kit dacht er even over na terwijl ze uit het raampje keek. Om precies te zijn: ze keek uit de plek waar een raampje had kunnen zitten als de auto portieren had gehad.

Kit was mager en klein maar krachtig gebouwd; een en al pezen en gebruinde huid. Ze had lang bruin haar – opgelicht door Citroensap en zonneprotectors op haar neus en wangen, groene ogen en volle lippen. Ze zag eruit als een miniatuurversie van haar zus zonder de elegantie en nonchalance. Mooi maar misschien een beetje onbeholpen. Onbeholpen maar misschien mooi.

‘Ik ben bang dat ze depressief is,’ zei ze na een tijdje. ‘Ze moet er even uit.’

‘Ze is niet depressief,’ zei Jay. Ze kwamen bij de kruising met de PCH. Hij keek eerst links en toen rechts om te zien wanneer hij de grote weg op kon. ‘Ze is alleen maar gedumpt.’

Kit rolde met haar ogen.

‘Toen Ashley en ik het uitmaakten...’ vervolgde Jay. Ze reden nu met hoge snelheid in noordelijke richting over de PCH; rechts van hen begonnen de bergen en links van hen lag de enorme blauwe oceaan. Het waaide zo hard dat Jay moest schreeuwen. ‘Toen was ik eerst van slag, maar dat ging vanzelf over. Dat zal bij Nina ook zo gaan. Zo werkt dat met relaties.’

Jay leek te zijn vergeten dat toen Ashley het met hem uitmaakte, hij zo van streek was geweest dat hij bijna twee weken lang niet eens had willen toegeven dat het was gebeurd. Maar Kit was niet van plan hem daarop te wijzen, bang als ze was dat hij dan haar liefdesleven ter sprake zou brengen. Kit was twintig en had nog nooit iemand gekust. En dat was iets wat ze iedere dag, ieder moment, voelde, op sommige momenten scherper dan op andere. Haar broer praatte vaak tegen haar alsof ze nog een kind was als het op de liefde aankwam, en wanneer hij zo deed moest ze altijd blozen, deels uit schaamte en deels uit woede.

Toen de auto een stoplicht naderde dat op rood stond, minderde Jay vaart.

‘Ik bedoel alleen maar dat het haar waarschijnlijk goed zou doen om nu op het water te zijn,’ zei Kit.

‘Nina redt zich wel,’ zei hij. Omdat er niemand op de kruising stond, trapte hij het gaspedaal weer in en reed door, hoewel het licht nog niet op groen was gesprongen.

‘Ik heb Brandon toch nooit gemogen,’ zei Kit.

‘Wel waar,’ zei Jay, haar van opzij aankijkend.

Hij had gelijk. Ze had hem wel gemogen. Heel erg zelfs. Zij allemaal.

De wind bulderde in hun oren terwijl de auto steeds meer snelheid kreeg en ze deden er allebei het zwijgen toe tot Jay de auto keerde en tot stilstand bracht naast de weg bij County Line, een grote zandvlakte in het uiterste noorden van Malibu waar het hele jaar door surfers in het water te vinden waren.

Omdat de deining vandaag uit het zuidwesten kwam, zouden de golven voldoende krullen om op ze mee te kunnen rijden. En dan konden ze misschien meteen een beetje de show stelen, mochten ze daar zin in hebben.

Jay was bij twee Amerikaanse surfkampioenschappen een keer eerste en een keer derde geworden. In drie jaar tijd had hij drie keer de cover van *Surfer's Monthly* gehaald. En O'Neill was hem gaan sponsoren. En hij had een aanbod van RogueSticks gekregen om een lijn van Riva-shortboards te ontwikkelen. Voor de Triple Crown later dat jaar was hij torenhoog favoriet.

Jay wist dat hij heel goed was. Maar hij wist ook dat al die aandacht voor hem deels gebaseerd was op wie zijn vader was. En soms was het moeilijk om daar onderscheid tussen te maken. De schaduw van Mick Riva achtervolgde al zijn kinderen.

‘Zullen we die mafkezen eens laten zien hoe het echt moet?’ zei Jay.

Kit knikte met een klein lachje. Zijn arrogantie vond ze zowel irritant als grappig. Sommige mensen zouden Jay waarschijnlijk de opwindendste en veelbelovendste surfer van heel Amerika vinden, maar voor Kit was hij gewoon haar oudere broer wiens kunstjes een beetje afgezaagd werden.

‘Ja, laten we dat doen,’ zei ze.

Een niet al te grote jongen met een vriendelijk gezicht en een half uit-

getrokken wetsuit om zijn heupen zag Jay en Kit uit hun auto stappen. Seth Whittles. Zijn natte haar was naar achteren gestreken. Hij stond zijn gezicht af te drogen met een handdoek.

‘Ha, ik dacht al dat ik je hier wel zou tegenkomen vanochtend,’ zei hij tegen Jay, die om de jeep heen liep. ‘De golven zijn echt te gek.’

‘Zeker weten,’ zei Jay.

Seth was een jaar jonger dan Jay en had op school een klas lager gezeten. Nu ze allebei volwassen waren, begaven ze zich in dezelfde kringen en surften ze op dezelfde golven. Jay had het idee dat Seth dat een hele prestatie van zichzelf vond.

‘Groot feest vanavond,’ zei Seth. Zijn stem had een brutale klank en Kit begreep meteen dat Seth daarmee wilde laten merken dat hij ook was uitgenodigd. Toen Seth Kits blik ving, glimlachte hij naar haar alsof hij haar bestaan nu pas opmerkte. ‘Hoi,’ zei hij.

‘Hoi.’

‘Ja man, bij Nina thuis in Point Dume, net als vorig jaar,’ beaamde Jay. ‘Cool,’ zei Seth, met zijn blik nog steeds op Kit gericht.

Terwijl Seth en Jay verder praatten, pakte Kit de surfplanken uit de auto en waxte ze. Daarna sleepte ze ze naar het water.

Jay haalde haar in en nam zijn surfplank van haar over.

‘Dus Seth komt vanavond ook,’ zei hij.

‘Zo te horen wel.’ Kit bond haar *surfleash* aan haar enkel.

‘Volgens mij heeft hij een oogje op je,’ zei Jay. Hij had nog niet eerder gemerkt dat iemand een oogje op Kit had. Op Nina wel, continu. Maar niet op Kit. Hij bekeek zijn zusje met nieuwe ogen. Was ze ineens hot of zo? Hij wilde dat niet eens weten.

‘Ja, vast,’ zei Kit.

‘Hij is oké. Alleen een beetje maf dat hij mijn kleine zusje zo bekijkt waar ik bij ben...’ zei Jay.

‘Ik ben twintig, Jay,’ zei Kit.

Jay fronste. ‘Maar toch.’

‘Nou ja, ik ga nog liever dood dan dat ik Seth Whittles moet zoenen,’ zei Kit terwijl ze overeind kwam en haar surfplank pakte. ‘Dus daar hoeft je niet wakker van te liggen.’